

i Bresten. Udtrykket slog mig ved sin Nødvendighed og Korrekthed; Ministeriet har stillet Kongen i den Brest, hvori det selv skulde staa og afværge alt Muligt, hvad der paa nogen Maade kunde berøre den grundlovsrættelige, forfatningsrættelige Konge; det skulde have stillet sig selv i Bresten, men i det Sted stillede det Kongen i Bresten. Det var dette, jeg ønskede at udtale angaaende det Besættelsesmedlem (Bosjen) nylig fremførte. — Overfor den høje Justitsminister er jeg noget i Forlegenhed; thi jeg veed ikke, om han ikke mulig om et Dieblit kan komme til at afgive den Erklæring, at han ikke vil forhandle med mig. Han har ikke besvaret et bestemt Spørgsmaal fra et andet Medlem (Bosjen) om, hvorvidt han fastholder sin Beslutning, og derfor gaar jeg ud fra som givet, at han fastholder; hvad han har sagt; men naar den høje Justitsminister fastholder det overfor eet Medlem, respekterer man jo, at han kan komme til at anvende den samme Fremgangsmaade overfor et andet. Naar, Herre Gud, skulde det ske, faar man finde sig deri; jeg vilde ikke dø af Sorg derover. Men paa den anden Side vilde jeg dog finde, at der vilde fremkomme en forunderlig Stilling, dersom f. Ex. et eller andet Udvalg angaaende en Lov, som var fremlagt af den høje Justitsminister, valgte det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bosjen) til Ordfører. Den høje Justitsminister vilde da altsaa ikke forhandle med Ordføreren angaaende en Lov, han selv havde indbragt, og han maatte altsaa lade en af sine Kolleger overtage sin Rolle i saa Henseende; men det er ikke sagt, at Forhandlingerne havde Gavn af, at en Minister, der ikke selv havde gjennemfunderet og affattet Lovforslaget, blev den, der kom til at forhandle med Udvalgets Ordfører. En saadan Forlegenhed vilde vel imidlertid den ærede Justitsminister selv se at bringe sig ud af, og han har maaske tidligere bragt sig ud af andre Forlegheder, der kunne have været ligesaa vanskelige. Jeg skal altsaa udtale, hvad jeg finder at burde udtale, naagt jeg risikerer at faae samme Erklæring fra den høje Justitsminister. Jeg skal da sige, ligesom Flere have sagt, at den Dagsorden, her er foreslaaet, efter min Mening kun meget svagt siger, hvad man efter min Opfattelse maatte ønske udtalt. Jeg skal tillige erklære, at det ikke kunde have faldet mig ind at foreslaa en saadan Dagsorden overfor det nuværende Ministerium; thi efterat dette er blevet siddende, naagt Alt, hvad der gennem længere Tid er passeret, anser jeg det ikke for meget vigtigt, men for Noget, hvorfra der ikke vil komme noget Videre ud, saaledes som ogsaa den høje Justitsminister har havt den Godhed at sige os, om man vedtager en saadan Dagsorden eller Resolution. Derfor kunde jeg godt have fundet mig i, at der ikke var fremkommet et saa-

dant Forslag; men efter at det er fremkommet, og da det ikke udtaler Andet, end hvad jeg fuldstændig kan tiltræde eller slutte mig til, er det selvfølgelig, at jeg ogsaa skal stemme derfor. Jeg erkender, at de ærede Forespørgere, der have foreslaaet Dagsordenen, have havt en vel begrundet Opfordring til at komme med den, efterat det var dem, som havde haaret den sidste Adresse frem. Jeg kan imidlertid nævne og ønsker at nævne forskellige Punkter, som jeg, naar man overhovedet skal vedtage en Dagsorden, kunde have ønsket være komne frem deri. Jeg skal nævne enkelte af disse Punkter, der knytte sig til Ministeriets Skrivelse til Hans Majestæt Kongen af 22de December. Det undrer mig aldeles ikke, at den Haandskrivelse, der ligger for, har det Indhold, den har, efter den ensidige og partielle Fremstilling af Situationen, der af Ministeriet er givet Hans Majestæt Kongen gennem Skrivelsen af 22de December; den er ensidig og partiell saa at sige helt igennem. Den begynder med at fortælle Hans Majestæt Kongen, at der er et Parti i Thinget, som indtager en afgjort oppositionel Holdning lige over for Ministeriet, hvad der jo er fuldkomment rigtigt og sandt. Dernæst hedder det imidlertid, at Adressen „ikke blot gik ud paa at ytre Mistillid til det bestaaende Ministerium, men tillige og hovedsageligen paa at opstille som et nødvendigt konstitutionelt Krav, at Regjeringen skulde være i færlig Overensstemmelse med det af den almindelige Valgret udgaaede Thing.“ Dette har Partiet aldrig sagt; det har aldrig nogetsteds skriftlig eller mundtlig talt om at hæbde nogen færlig Overensstemmelse med det af den almindelige Valgret udgaaede Thing. Fremdeles siges der, at den ene af Representationens ligeberettigede Afdelinger har indgivet en Adresse, hvori der staar, at det ene Thing skulde have krævet, at Hans Majestæt Kongens Regjering ubelukkende skulde søge sin Støtte hos dets Flertal; men det har dette Flertal heller aldrig nogensteds sagt. Det er mærkverdigt, og det viser, at Ministeriet, naar det holdt sig til, hvad Flertallet har sagt, ikke har fundet Noget deri, som det kunde have noget bestemt imod som urigtigt; derfor har det fundet sig nødt til at vælge disse stærke Ord: „færlig Overensstemmelse“ og „ubelukkende skal søge sin Støtte hos dets Flertal“, for at kunne faae det til at se ud som Noget, der var utiladeligt. Det er Udtryk, som ikke ere brugte saaledes, det er Noget, som ikke forholder sig saaledes, Noget, som er ensidigt og partiell fremskillet. Der er talt om at ville tilegne sig en afgjørende Indflydelse paa Ministeriets Sammensætning, men det er lige saa uholdbart; der findes ikke nogen som helst Udtaalelse, som kan berettigede til at tillægge os en saadan Paastand. Mærkverdigt er det at se, hvorledes Ministeriet forklarer den Mangel paa Samvirken, der findes mellem Folkethinget og Mini-